

Hoàng Thùy Linh

Vượt qua nhân sư

Tâm sự: Một truyền thuyết về nhân sư kể lại rằng: "... Khi xây dựng xong pho tượng Sphinx - khoảng 2.500 năm trước Công nguyên - có một lời nguyên rằng bất kể ai đến đứng trước tượng, nói được một câu thật thâm thúy, sâu sắc, triết lý... thì pho tượng Nhân sư đó sẽ cười! Thế là từng có bao nhiêu học giả, nhà tư tưởng, nhà hiền triết của nhiều phương trời tìm đến đó, phát biểu những lời thật cao sang, thâm trầm, huyền bí... nhưng tượng Sphinx vẫn trầm ngâm, im lặng. Duy nhất một lần, có một em bé lên 3 đi cùng với bà mẹ trẻ trong đám đông, khi bị tuột tay khỏi bàn tay của mẹ, em cất tiếng gọi "Mẹ ơi" và điều kỳ diệu đã xảy ra: Pho tượng Nhân sư cất tiếng cười giòn giã và đó là lần duy nhất trong suốt mấy ngàn năm nay!". Đó cũng là một trong những điều xúc động làm tôi viết truyện ngắn này.

Linh kéo tay tôi ra nói chuyện sau buổi đấu thầu quảng cáo của công ty Y. Cô ấy hỏi tôi tối nay có đi chơi nhân dịp sinh nhật cô ấy không. Tôi giấu bối rối, đưa mắt nhìn quanh. Đôi khi, tôi thấy thật khó xử khi chúng tôi vừa yêu nhau vừa là đối thủ của nhau như thế này.

Linh thì không. Tôi còn nhớ như in cái lần hai chúng tôi đứng nói chuyện với nhau khi cô ấy vừa mới chuyển về cạnh căn hộ của tôi, vừa mới biết hai

người làm ở hai công ty cạnh tranh với nhau, thấy bố tôi ngó đầu ra, cô ấy đã rất tự nhiên và tự tin làm quen và nói chuyện suốt với bố, mặc cho đôi mắt dè chừng.

Chỉ đến một lần khi Linh sôi nổi kể về châu Phi (nơi hai bố con tôi từng sống trong 5 năm trước khi trở lại Bồ, hồi tôi còn nhỏ xíu), rằng chuyển đi tình nguyện châu Phi hồi còn trẻ đã làm cho cô từ nhút nhát trở nên mạnh mẽ và yêu đời, thì tôi mới chịu ngồi xuống nói chuyện cùng hai người.

Thật ra, công ty đối thủ đó cũng là công ty tôi từng làm. Dù đang làm dở dang một dự án về lãng xê cá nhân do chính tôi nghĩ ra, tôi đã bỏ nó khi sếp Gyp - người đàn ông 45 tuổi mà tôi rất phục tính quả quyết của ông ấy, trong một buổi tối ở lại làm việc, đã đến gần và hôn tôi.

Tôi vốn không thích dính vào người đồng tính. Mẹ tôi bỏ đi để theo một phụ nữ tóc vàng cách đây 12 năm đã đủ làm tôi khôn khổ.

Tôi không hiểu là sếp Gyp sẽ nghĩ gì, hay cậu Jim phó Giám đốc công ty chi nhánh sẽ báo cáo gì với cấp trên khi nhìn thấy tôi đứng nói chuyện Linh thế này. Dầu vậy, thì tôi vẫn khẽ gật đầu đồng ý với Linh, người bắt đầu làm bạn gái của tôi từ 1 tháng nay, rằng sẽ đến buổi sinh nhật chỉ dành cho - hai - người.

*

Thật lạ! Lúc nào tôi cũng có liên quan ít nhiều đến đồng tính: Quán mà chúng tôi tới có treo biển Hôm nay dành cho người đồng tính, tôi chân chừ không định vào thì Linh đã hăng hái kéo tay tôi chui qua cái cửa lấp lánh kim tuyến. Chúng tôi vừa gọi đồ uống, thì tôi nhìn thấy bố tôi và Gyp ôm vai nhau đi vào trong quán. Tôi sững sờ nhìn họ ngồi sát với nhau, và nắm tay nhau, cái nắm không phải giữa hai người bạn. Chuyện gì xảy ra thế này? Linh cũng đã nhìn thấy cảnh đó. Cô ấy "Ah" lên bất ngờ. (sau này tôi đã nghĩ, tôi hay cô ấy mới là người Bồ đây?)

Cô ấy vẫn vui vẻ hỏi tôi có muốn ra với họ hay không.

"Về thôi!", Linh tròn mắt khi nghe giọng tôi cứng nghen "Anh bị đau bụng. Anh cần phải về". Tôi nhìn vào mắt cô ấy đau khổ.

*

Chúng tôi ra khỏi quán, đi qua hai người đó, họ chẳng để ý, vì quá quần quýt.

*

Hèn gì 12 năm nay bố có thể viết ra được những bài thơ tình lãng mạn và tràn đầy hạnh phúc như thế, dù mẹ bỏ bố đi! Hèn gì mà 12 năm nay, mỗi lần nói về mẹ, bố luôn nói tốt, nào là bố tôn trọng quyết định của mẹ, mẹ con là người tuyệt vời, trong khi tôi lằm lỉ vào phòng với cái bụng, cái tay nhức nhối vì đánh nhau, khi bọn bạn trêu chọc tôi, tôi đốt những bức thư, món quà mẹ gửi cho tôi mà tôi chẳng bao giờ thêm mở ra. Hiểu ra mọi chuyện một cách đau khổ, tôi quyết định bỏ nhà. Tôi chỉ để lại một mẫu giấy, ghi: "Con đã biết chuyện bố và Gyp".

Đôi khi, có những sự kiện nhỏ trong cuộc sống nhưng nó cũng có thể làm bùng vỡ tất cả. Bố cố xin lỗi, giải thích, rốt cuộc cũng chỉ về chuyện bố nhưng rất khó để nói cho tôi biết khi tôi luôn giận dữ mỗi lần nhắc đến mẹ, còn tôi 22 tuổi, từng cố gắng hết cỡ để làm được giám đốc chi nhánh cho một hãng quảng cáo từ 2 tháng nay, nhưng lại sẵn sàng làm một thằng trẻ con lần đầu tiên nói với bố: "Thôi bố đừng nói những điều quá đáng nữa!" và đập mạnh máy.

*

Công ty của tôi gặp vấn đề. Một số hợp đồng quảng cáo khá lớn bị phá. Tất nhiên chúng tôi sẽ theo việc kiện tụng. Nhưng chúng tôi cần tiền trước đã. Chủ nợ sợ và bắt đầu đòi tiền gấp. Công ty mẹ đang nhìn vào tôi. Họ có thể giúp đỡ trả, rồi tôi sẽ bị sa thải. Trong khi đó, vụ đầu tư quảng cáo ở hãng Y,

99% chúng tôi không được. Chuyện với bố cứ đọng quẩn trong đầu càng làm tôi xử lý vấn đề một cách mệt mỏi, chán nản hơn.

*

Linh tìm đến tôi ở công ty để đưa cho tôi bản đề nghị hợp tác đấu thầu với công ty Linh. Nếu tôi đồng ý, công ty sẽ thực hiện một phần của dự án, còn phần nảy ý tưởng, hay quản lý bên đó sẽ phụ trách

Linh nói tôi sẽ chỉ có hai cách, một là hợp tác, hai là công ty anh gặp nhiều nguy hiểm. Tôi hiểu những điều mà Linh đang cố nói với tôi một cách không gây tổn thương, tôi đã từng ở công ty của Linh, nên hoàn toàn hiểu cách cho một công ty nhỏ chết đi như thế nào.

"Sao cả tháng nay anh không về nhà? Ông cụ yếu hơn trước. Ông cụ mong anh suốt".

Tôi ngẩng đầu lên thấy mắt Linh oán trách.

"Nhưng anh nên chấp nhận thực tế".

Tôi cúi đầu, bực bội. Hình như cảnh này tôi đã xem ở một bộ phim nào đó. Biết nói gì với Linh đây khi cô ấy nói hợp lý và giáo điều như thế.

*

Sếp Gyp gọi điện cho tôi về vụ hợp tác.

"Dự án lãng xê của anh vẫn còn nguyên. Chờ anh". Ông ấy chậm rãi bảo, sau khi lặp lại những điều mà Linh từng nói.

Tại sao ông ta muốn giúp tôi thế nhỉ? Tôi im lặng.

"Hãy nghĩ kỹ về vụ đấu thầu".

Câu nói của ông ấy làm tôi không chịu nổi, tôi bập thảng vào ông ta luôn:

- Có phải vì bố tôi mà ông làm những điều điều này?

- Cậu đừng đánh giá thấp mình như vậy - Ông ta bình tĩnh bảo.

Mặt tôi đỏ bừng bừng.

*

Jim lên làm giám đốc thay tôi. Điều không thể tránh khỏi, khi tôi không thể tìm được cách nào khác dưới sức ép của công ty mẹ bắt tôi chọn con đường duy nhất là hợp tác với bên công ty của ông Gyp. Nhưng tôi vẫn không thể trả lời những tin nhắn rằng tôi vẫn có cơ hội, của Gyp, của Linh, và cả của bố.

Cả công ty đang nhìn tôi bằng con mắt oán trách. Tôi cảm thấy mình mất hết tất cả. Tôi không muốn, không dám gặp ai nữa.

*

Không để một ai biết, tôi đã dùng tất cả số tiền còn lại tôi có để đi châu Phi. Phải có gì thay đổi. Nếu không một sự khởi đầu không phải là một sự khởi đầu mới. Đây là về sau tôi nghĩ rõ ra là thế, chứ lúc đó, tôi chỉ không muốn nhìn quanh mảnh đất Bồ toàn chỉ thấy những ký ức khô sở của mình nữa. Tôi muốn đi châu Phi, để tìm lại cái mùi hoang dã, sức sống đầy tự do, mà mang máng mà Linh đã ít nhiều gợi lại cho tôi. Những ngày đó, tôi không thể nghĩ gì rõ ràng nổi, tôi chỉ muốn đi.

Người phụ nữ trưởng đoàn du lịch châu Phi, Illy - ngồi cạnh tôi trên chuyến bay say sưa kể cho tôi những câu chuyện, những hình ảnh về châu Phi nóng bỏng, với những điệu trống thổ dân, với những cơn gió ngút ngàn nắng, đã làm tôi nghĩ rằng đó là quyết định đúng đắn trong thời gian đen tối này của tôi.

Xong rồi! Bà ấy lại làm tôi nghĩ mình đã nghĩ nhầm khi bà ấy kể cho tôi về một người hướng dẫn viên du lịch giỏi sẽ bắt đầu cùng đoàn tôi ngay khi chúng tôi đáp xuống Nam Phi.

"Bà ấy tên là Medane"

"Medane!?" Tôi ngạc nhiên.

"Ừ bà ấy đây này", Illy mở mặt sợi dây chuyền đeo trên cổ mình chỉ cho tôi ảnh một người phụ nữ đang cười. Tôi rùng mình, tôi biết mẫu ảnh này. Nó

thuộc về bức ảnh mẹ tôi đang bế tôi hồi tôi 2 tuổi.

*

Tôi rối trí.

Mẹ sững sờ, bối rối chạm vào sợi dây chuyền trước ngực bà, khi thấy tôi vừa đáp xuống sân bay Nam Phi và đang định bước ra sảnh ngay để hỏi thủ tục chuyển ngày bay về.

Nhưng tôi dừng lại khi nghe tiếng gọi của một người trong đoàn. Ở lại. Bỏ đi. Châu Phi, một chút le lói hy vọng? Hay là bay về, mà chắc chắn tâm trạng vẫn rộng tuếch?

*

Tôi đã tự hứa với mình, khi quay trở lại với đoàn là sẽ giữ im lặng thật nhiều, đặc biệt với mẹ. Tôi nói thẳng với bà là tôi không muốn nói chuyện với bà, và đề nghị bà chỉ tiếp xúc với tôi trong giới hạn nhiệm vụ của mình, còn lại thì để tôi yên trong chuyến đi.

Illy luôn ngạc nhiên với cách tôi đối xử cực cần với mẹ. Illy cũng ngạc nhiên khi mẹ tôi lại luôn mềm mỏng và tha thiết đến vậy trước nguyên tắc vô lý của tôi. Ban đầu bà còn than phiền với tôi, và cả với mẹ về việc mẹ tôi trong bữa trưa cứ chạy theo tôi để mong được nói chuyện với tôi, hay bà bực bội về cái cảnh mẹ nhẫn nhịn mang cho tôi những quả xoài vàng lụng rồi tôi bỏ mớ ở trên xe, nhưng rồi thấy mẹ tôi buồn, chính Illy cũng làm giống bà. Hai người cũng bắt đầu tạo khoảng cách "những người xa lạ cùng đi chung chuyến du lịch" như tôi yêu cầu.

"Tuỳ cậu".

Illy quay ra chăm sóc mẹ tôi thay vì đi khuyên nhủ tôi. Có thể đó là điều may cho tôi, để tôi có nhiều thời gian để ở một mình, đi lại tự do, và nghỉ ngơi, trong mảnh đất nhiều khoảng trống này.

*

Có khi cũng không phải là may. Khi chuẩn bị rời khỏi Sudan, khi cả đoàn tới một khu làng của dân bản địa ở Sudan, trên đường lang thang chụp ảnh, trên những khu núi đá, và bị cuốn theo hững suy nghĩ về cảnh tối qua tôi thấy Illy nhỏ tóc bạc, rồi dịu dàng chải tóc cho mẹ tôi, tôi vô ý bị trượt ngã gãy chân.

Trạm xá ở quá xa. Mẹ tôi hốt hoảng, tôi có thể nhìn thấy mặt mẹ tôi chỉ muốn trào khóc muốn ôm lấy tôi khi tôi cắn răng lại vì đau và hai tay dang rộng ra dè chừng: "Con có đau không? Con có đau không?"

Giọng mẹ tôi như sắp khóc. Tôi lặng thinh.

"Con nói gì đi chứ?"

Bốp!

Illy bỗng tát cho tôi một cú mạnh chưa từng thấy. Bà quát tôi:

- Tôi tát cậu không phải vì bà ấy là mẹ cậu! Nhưng cậu có biết, khi sự quan tâm không được đáp lại thì nó đau đến mức nào không?

Má tôi nóng bừng. Choáng váng và câm lặng.

Nhưng lúc đó sao tôi không giận Illy, chỉ có một ý nghĩ cứ luẩn quẩn mãi, đây là người từng yêu và bảo vệ mẹ tôi trong suốt mười mấy năm qua.

*

Cái chân tôi cuối cùng tuy cũng được bó bột lại, nhưng vì nó mà cả ngày đi tàu hoả từ Sudan sang Ai Cập, tôi lên cơn sốt hăm hập. Mắt tôi mở lờ đờ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy mẹ ngồi nhìn tôi đôi mắt âu lo. Trời ạ, giá mà lúc đó, tôi có thể mở miệng khô đắng của mình để nói một từ thân quen được.

Đêm ấy, tôi ngủ toàn mơ thấy mẹ và Illy, nói, cười, khóc, tôi mơ thấy họ là những thiên thần ngồi cùng tôi trên những khối đá đen nóng rực.

*

Cairo là địa điểm cuối cùng chúng tôi tới (chúng tôi đi du lịch ngược từ Nam Phi lên phía bắc). Đi xem được một ruột kim tự tháp Cheops thì tôi thôi.

Mặc cả đoàn kêu, cái chân bó bột như thế, đi lại cũng xe đẩy, hay nạng gỗ

thăm quan cũng ngại.

Tôi trở ra ngoài đứng với anh lái xe, nếu không mẹ cứ ngoái nhìn tôi mãi. Hết Illy sẵn sàng đứng lại với tôi, rồi mấy hôm nay chuyện cổ hòng muốn trào ra một cái gì đó tha thiết mà cứ nghèn nghẹn lại, cũng đã làm tôi đủ bứt rứt rồi. Anh lái xe tên Trung người Việt Nam. Trung có vẻ quý tôi khi biết tôi có quen người Việt Nam là Linh. Chẳng biết anh nghĩ sao nếu biết thật ra cả tháng trời Linh nhắn tin cho tôi mà tôi không thềm trả lời.

Sợ tôi buồn, Trung lái xe đưa tôi đi dạo chậm chậm quanh khu du lịch.

Điện thoại rung. Mẹ lại nhắn hỏi tôi có muốn vào thăm tiếp không, cả đoàn sắp thăm xong Nhân sư rồi, đang chuẩn bị Kim Tự Tháp lớn nhất. Cứ một lúc, Illy, hoặc mẹ lại gửi tin nhắn như thế, bà nhắn suốt từ khi tôi gãy chân, vẫn giữ nhịp độ quan tâm như vậy, và tôi dù lòng đã muốn, nhưng cái cổ hòng của tôi thì cứ cứng lại.

Tôi chả biết làm gì với cái điện thoại. Chẳng biết Illy có an ủi được mẹ tôi hay không, nếu không có Illy, mẹ tôi còn khổ nữa khi tôi cứ như thế này. Tôi thở dài quay ra ngoài xe thì nhìn thấy những bông hoa màu hồng mọc trên mảnh đất đen khô nứt bên đường. Tôi ngạc nhiên:

"Hoa gì đây Trung?"

"Hoa đấu tranh, tên nó là struggling flower.

Đấu tranh. Đấu tranh vì cái gì nhỉ. Tôi trầm nghĩ. Miên man. Nghĩ đến mẹ... đến 12 năm... đến bố... đôi mắt của Linh... có rất nhiều chuyện... những thất bại... những nụ cười... về cả chính tôi nữa, chúng cùng xuất hiện quanh trong tâm trí tôi. Chẳng vội vàng.

Trung đỗ xe khi thấy tôi ngoái lại ngắm bông hoa mãi. Trung phì cười.

"Chúng đẹp".

"Những bông hoa thầy kệ"

Hai chúng tôi bật ra, những lời từ vô thức, không phân biệt nổi có phải từ

chính chúng tôi hay không nữa.

“Mày có muốn tao lấy”? Trung hỏi.

"Để tao!" Tôi khập khiễng xuống xe, ngắt lấy hai bông hoa.

“Cũng thấy kệ hả?” Trung lại phì cười.

“Chờ tao lại vào bên trong được không?”

Trung nhún vai và gật đầu, chẳng màng đến chuyện tôi chẳng trả lời câu hỏi của cậu ấy.

*

Gió khô từ sa mạc thổi vào, tôi hít những hơi dài. Nó có làm trái tim tôi càng ấm nóng lên không?... Dù gì đi nữa thì tôi cũng bắt đầu bấm máy gọi điện...

... cho mẹ...

... cho Illy...

...cho Linh...

...Tôi vượt qua con nhân sư rồi... Tôi thấy mình đang yêu.

(Truyện đã in trong tập Truyện ngắn 8X)

Nguồn: Evăn

Được bạn: Thành viên VNTQ.net đưa lên

vào ngày: 8 tháng 1 năm 2008